

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Paraphrasis Epistolæ B. Pauli ad Romanos XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

DOMINICA V. POST DOMINI NATIVITATEM, Epistola B. Pauli Apostoli, ad Romanos XIII.

Exod. 10.

Nemini quicquam debeatis, nisi ut inuicem diligatis. Qui enim diligit proximum, legem impleuit. Nam non adulterabis, non occides, non furaberis, non falsum testimonium dices, non concupisces, & si quod est aliud mandatum, in hoc verbo instruat. Diliges proximum tuum sicut teipsum. Dilectio proximi malum non operatur. Plenitudo ergo legis est dilectio.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

Roma. 17.

Ante hæc verba Apostolus Romanos, imò & mortales cunctos pramonuerat, ut omnibus sua redderent debita. Cui tributum, tributum: cui vestigal, vestigal: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem: & hoc modo singulis quicquid deberent, redderent. Nemini aliquid deberent, nunc reddendum: quia absque iniuria non sit, si alicui debeas aliquid & reddere posses, si non reddideris. Quo periculum peccatumque intelligitur, præcipuè horum, qui cum habeant quod debent, & liberare se possint, non tamen quod debere se fatentur, etiam soluunt. Grauatæ enim nimis ferunt à pecunia exonerari. Dicit itaque priorem sententiam confirmans: Nemini quicquam debeatis, nisi ut inuicem diligatis. Cum enim alia fuerint à vobis reddita omnia, puta pecunia, vestigal, honor, timor, & id genus plura, vnum manet quod semper debetis, ut vos mutuo diligatis. Nullum namque tempus est, quo non debeamus nos diligere mutuo. Alia enim quæ debentes reddimus, à nobis transeunt ad alios, quibus damus. Charitas verò nunquam satis redditur, ut liberemus nos semel, posthac non dilecturi: sed manet debitum, ut quantumuis soluimus, quantumuis reddimus, semper æquè debitores maneamus, nec etiam charitas, cum reddimus eam, aut impendimus, à nobis ad alios transit, ita ut nos deserat, sed quo plus soluimus, eo plus retinemus. Est ergo sensus: Cætera omnia soluite, ut nihil debeatis. Charitatem autem ita soluite, ita effundite, ut semper eam habeatis & debeatis. Qui enim diligit proximum, legem impleuit. Charitas enim sola est quæ legem implet, sine qua lex nulla impleri potest. Nihil autem obstat, quod solam dilectionem proximi hic commemorat, quia dilectionem Dei neuti quæ tacet, quisquis dilectionem mandat proximi obseruandam propter Deum. Non enim ea dilectio nobis proximi præcipitur, quæ ex affectione est naturæ, aut sanguinis propinquitate, aut sociali, familiarive contracta consuetudine, sed quæ propter Deum concipitur, fouetur & impenditur. Dilectio itaque proximi legem impleuit. Nam non adulterabis, quid aliud est quam proximum dilige? Qui enim proximum diligit, eius non debonestat uxorem. Itaque, non adulterabis, non occides, non furaberis, non falsum testimonium dices, non concupisces rem proximi tui: & si quod aliud est mandatum, impletur perficiturque in hoc verbo: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Quis enim eius uxorem adulterat, quis illam occidet, quis ei furabitur, quis falsum contra illum testimonium

Dilectio proximi quæ præcipitur.

Exod. 10.

Matth. 22.

nium proferet, aliave iniuria, aut contumelia lædet, quem diligit? Omnia igitur hæc legis præcepta de dilectione proximi, in hoc vno coadunantur: Diliges proximum tuum sicut teipsum. Quapropter quomodo te diligere debes, hoc modo etiam proximum dilige, puta ad virtutem, ad salutem, ad Dei honorem, ad iustitiam quoque: hoc est, quia iustus es, aut ut iustus fias te, ac proximum dilige. Dilectio enim proximi, malum nõ operatur. Caritas enim non peccat. Sed vide quæ dilectio sit caritas, ne alia quàm charitatis dilectione hominem diligens seducaris. His enim qui ex professo Dominum Deum solum volunt diligere. multa sese obijciunt, quibus fallitur, irretiturque animus ad diligendum, quæ sub fuce quidam se putant charitatis amare, ad quæ tamen caritas non trahit, sed carnalis, sensualis, naturalis, vitiosusque amor ut diligantur. Porro vbi vera est dilectio, vbi vera caritas, ibi plenitudo, impletio, consummatioque est legis, dilectio.

EXEGETIS EVANGELII EIVSDEM

Dominica, Matthæi VIII.

Post leprosi & paralytici serui, scilicet Centurionis, curationem, vbi Petri à febris socrum curauerat, aliosque multos demoniacos & languidos, videns turbas iuxta se, voluit in alteram partem lacus transfretare, in omnibus volens nos docere, atque quomodo non solum in terra, sed etiam in mari potens esset miracula facere, cui quia Dominus erat vniuersorum, forent subiecta omnia, ostendere. Ait ergo Euangelista:

Math. 7.
Luce 4.

Ascendente Iesu in nauiculam, secuti sunt eum discipuli eius.

Quod Christus vltra mare (sic enim quemuis lacum magnum aut aquatum congregationem Iudæi vocant) recedere voluit, quasi turbas fugiturus. non ideo fecit quod secreto loco, solitudineve posset iuari, sed nobis, ut alia omnia, hoc monstrauit in exemplum, quo turbas, hominumque aspectus vbicunque potuerimus, declinemus. Nobis enim timuit, ne popularis fauor, turbarum acclamatio, laus, gloriaque hominum imponeret: ideo in se docuit nos eligere secretum, & ab hominum occursum aspectuque nos subducere. Alia quoque potuit esse ratio (nihil enim nos non docere voluit) ut post multas fatigationes turbarum in alium secederet locum, vltra scilicet mare Galilæe, quo infirmitatem humanam requie interdum egeremonstraret, quomodo alibi Marcus illud suis dixisse refert: Venite seorsum in desertum, & requiescite pusillum. Voluit præterea Dominus hic præcipue prælatos & eos, qui aut docere, aut prædicare alijs solent, docere, quomodo, vbi necessitas est, alijs viuant, verum vbi satisfecerint alijs (quibus sua opera subuenerunt) sese ad se, hoc est, ad locum secretum, ad abstractam vitam atque mentis secessum recipiant. Neque enim alijs tantum, neque sibiipsis solum nati sunt, sed à Deo in curam, in regimen, & in ædificationem sunt in ultorum constituti, pro quorum eruditione & pabulo verbi Dei, ipsi quoque sapius redire habent ad pastum, hoc est, ad lectionum, orationum, meditationumque secreta silentia: vbi propriæ vacent conscientie discussioni, vbi deuotæ studeant compunctioni, & in seipsis discant quod alios sunt docturi. Sciendum autem nihil hic in terris Dominum egisse quod non doce-

P ret,